

האמר בהזבירה

משל מרבינו שליט"א.

לאחר שבת נעלה ומרוממת ביקשו מהרב הנודע שהצטרף לשבת ההתאחדות לשאת את דבריו, אך ביקשו כי ינסה לקצר מה שיותר. הרב התרומם ממקום מושבו וביקש את שותפות הקהל בשאלותיו. "שאלה ראשונה" הכריז "מי שזכר השבת הזאת תעלה חיוך על פניו כאשר יזכר בה בעוד חצי שנה, שירים את ידו" הקהל כמתבקש ממנו הרים כולו את ידיו.

"השאלה השנייה היא, מי שאם אומר לו עתה 'גמרא ומשניות' הדבר יגרום לו לשמוח, שירים ידו", עתה רק כמחצית מהציבור השתתף בגל הידיים המתנופפות.

שלישית ואחרונה היא השאלה, מי שהמילה 'יראת שמיים' מזכירה לו רק טוב, כמובן, ירים את היד" הפעם הזאת מניין מצומצם הרים את היד, ואף פחות.

ההסבר, כך הרב, נעוץ בכך שזווית מחשבתינו נסובה סביב רצונותינו ומאוויונו שעקב התורה ויראת השמיים אין אנו יכולים להוציאם לפועל. אך אם הזווית תשתנה, ונדע כי בכל פעם שאנו לא יכולים לעשות דבר מה עקב רצון השם, זהו הדבר הטוב ביותר מבחינתנו, אז צמד הסיבות הקדושות הללו 'תורה ויראת שמיים' יגרמו לנו רק לחיוך ושמחה.

תחיה את הסכנה, זה כדאי..

בימים עברו היו כבאי האש שהוזעקו למקום הדליקה מזריקים כמות מים גדולה לתוך הבית ומנתצים את קירותיו, אך אפילו אם השריפה לא כילתה את הבית, הרי שהכיבוי עשה זאת.

על כן פיתחו גלאים מיוחדים ומכשירים מיוחדים שמטרתם לזהות את מקור השריפה ולכבותה במקום התחלתה.

כך האדם. אם יחיה בסכנה כל העת, יוכל לכבות את הניצוץ הקטן במהרה. אך אם לא ישכיל ויחשוב כי הוא יכול להסתדר ללא עזרה, הניצוץ הקטן יהפוך ללהבות ענק, ואז מה שלא ייהרס בכיבוי, ייהרס בעצבות ובייאוש.

יוונים נקבצו "עליי"

כל מטרת היוונים לעקור היה את חשבון הנפש של היהודי עם עצמו. משכו את עיניו עם עיתוני חדשות וידיעות מקוממות. ארגנו עצרות על מעשים מגונים, והשתדלו שיהיו כל העת חדשות לדבר עליהם ב"מקווה נייעס".

העיקר שהיהודי לא יהיה רק הוא ובוראו לבד.

הרה"ק מרוז'ין אמר לחתנו ה'צמח צדיק' כי "אביך [האדמו"ר מקאסוב] מזכיר את השם בכל רגע, אך אני לא שוכח ממנו אף לרגע".

"קטנתי מכל החסדים"

יעקב אבינו חשש כי לאחר שיש בידו כסף רב, עבדים ושפחות, לא יישאר באותה נקודת קשר עם הקב"ה כפי שהיה מלפנים.

הסיבות שלך - הם שלך!

בחור בעל נפש פצועה קבל בפני אחד מבחורי החסידות את כאביו, והבחור יעץ לו לשפוך את שיחו בפני הרבי.

לאחר שהנער הכואב יצא מעם הקודש אמר רבינו שליט"א לאותו בחור: "אם הרבש"ע שלח לך אותו כדי שתחזק אותו, אל תשלח אותו אליי הוא מיועד עבורך..."

" ויען לבן ויאמר אל יעקב הבנות בנתי והבנים בני והצאן צאני וכל אשר אתה ראה לי הוא" לכאורה מהי כפילות הלשון הזאת?

פירש רבינו שליט"א שפירוש המשפט "רואה אני את דבריך" הוא ממטבע לשון ההבנה. וזה מה שאמר לבן, המסמל את צד הרע, כל מה שאתה חושב בליבך כאילו השגת והבנת משהו בעבודת השם שלך - "שלי הוא"...

"למה קדר אתהלך בלחץ אויב"

דוד המלך ע"ה שיווה בנפשו וראה, כי על אף שהוא מנהיג הדור וצריך הוא להראות דוגמה עבורם, אפילו הוא כאשר מתרגשת עליו איזו צרה ולחץ מיד "קודר אתהלך".

ללמדנו כמה הבורא יתברך מחזיק אותנו, ולא להישבר מנפילותינו.

מעשה בפסיכולוג.

בחור צעיר נכנס לפסיכולוג מפורסם ובידיו דף נייר רחב עליו נכתב "שלום לך מר פסיכולוג. אני רוצה שתטפל בי ללא שאצטרך להוציא מפי הגה".

בעל מקצוע דומה היה מעיף את הנער ממשרדו תיכף ומיד, והלא כיצד יעזור לו אם הדבר היחיד שיודע כל מטפל רגשי לעשות הוא לעזור לבן שיחו תוך כדי שהלה שופך לפניו את רגשיו ליבו.

אך המטפל הזה קורץ ככל הנראה מחומר אחר והוא שיתף פעולה עם הנער.

לאחר חצי שנת טיפול כתב הבחור שוב על הדף "תודה רבה לך! אין מילים בפי להודות לך על המהפך שחוללת בי".

לאחר שידידיו שמעו על הסיפור, תמחו כיצד הצליח לעשות זאת. ענה להם הפסיכולוג, שבמקום להקשיב לבעיות של המטופל ולעזור לו כפי הכלים שיש בידיו, הוא החליט שהוא שח לנער על צרות עצמו ועל משוגותיו, וכיצד טיפל בהם בעזרת המומחיות שצבר.

זה סוד הדרך. כאשר רוצים לחזק משהו, אין צורך לחזק אותו ולשפוך עליו מלל לפי איך שנראה לנו שהוא צריך לעשות, אלא נשתף את החבר בקשיים שהצטברו בדרכינו ונאיר לו כיצד טיפלנו בכך, ומה הייתה הנקודה שהוצאנו מהמעבר הזה, זהו החיזוק הטוב ביותר שניתן לתת לאדם.

בין בני החבורה כיצד מקבלים שלוה?

"וישב יעקב בארץ מגורי אביו וכו'" רש"י - "ועוד נדרש בו וישב ביקש יעקב לישב בשלוה קפץ עליו רוגזו של יוסף צדיקים מבקשים לישב בשלוה אומר הקב"ה לא דיין לצדיקים מה שמתוקן להם לעוה"ב אלא שמבקשים לישב בשלוה בעוה"ז". תמחו בפני רבינו שליט"א מדוע יתייחס יעקב אבינו ע"ה בכנען עשרים ואחת שנה, ואילו במצרים חי בשלוה, אותה השלוה שניסה להשיג בארץ ישראל, במשך שבע-עשרה שנים מלאות ושלמות? עוד קושיא הקשה רבינו שליט"א על לשון "אין שמחה כהתרת הספיקות", לכאורה שייך בזה יותר הלשון של "הסתלקות הספיקות" שהספק מתפוגג לו לחלוטין? ביאר רבינו במהלך העונה על שניהם. אברהם אבינו ע"ה היה בבחינת חסד כידוע, ליבו היה רחב לכל וידו פתוחה לכל דכפין ונצרך. אך אצל בנו ישמעאל המידה איבדה והפכה לשלילית כפי שנאמר בגמרא [קידושין מ"ט:]: "א' קבים זנות ירדו לעולם תשעה נטלה ערביא". יצחק אבינו ע"ה בחינתו הייתה גבורה. אצל יצחק אבינו לא היו פשרות, הכל הלך על חודו של דין, ועל פי ההלכה ולשיטת המחמירים. אך כאשר זה נגע לעשיו, בנו הגדול, הפכה מידה זו שביהדות היא מידה נכונה בכדי לא לסטות מדרך הישר, ועוקמה לכדי מעשי רצח וביזה. כפי שהתברך מפי יצחק "ועל חרבך תחיה". לפני שנגיע ליעקב אבינו נעבור לבאר עניין הספיקות. כאשר אדם נמצא בספק הוא מחפש להיות צודק והחלטי בהחלטותיו. להיות וודאי במאה אחוזים שהצעד שהוא נוקט בו הוא נכון. לא נעים לו במצב הספק, וגאותו אינה משלימה עם כך. אך תכלית האדם, ותכלית ספיקותיו, להכיר בכך כי "הוודאי שמו - כן תהילתו", רק

חנוכה

"ולהעבירם מחוקי רצונך"

היוונים ביקשו לעקור אמנם את התורה הקדושה כולה, אך ביותר שמו דגש על המצוות שאינן מובנות בשכל האנושי. כאשר על האדם מתרגשת איזו צרה, הוא מתאמץ להבין כיצד זה קרה לו. אך על פי דרך האמונה הפשוטה אנו יודעים כי הצרה היא קרבת האלוקים הגדולה ביותר, אף אם אין אנו מבינים. את ההבנה הזאת ביקשו היוונים לחלל. עם מה שאינך מבין, אל תסכים. תיאבק עם גורלך ותנסה לשנות את המצב.

"והדליקו נרות בחצרות קדשיך"

נשאלת השאלה הידועה, מדוע הספיק השמן רק עבור יום אחד. מדוע הקב"ה לא הרחיב את הנס עבור כל שמונת הימים שאחר כך? ענה רבינו שליט"א שהאדם בטבעו לקחת לעצמו את הישגים שהשיג ולומר "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה". ובכדי שהאדם יזכור מי העניק לו את ההצלחות האלו, נותן לו הרבש"ע ספיקות בכל צעד ושעל בחייו. האם לקנות דירה או לא, האם לעבור עבודה או לא, והאם עשיתי נכון או שמא רק בושות ייצא מזה, וכן הלאה. כל זה עבור שהאדם יגיע להכרה הברורה ויאמר 'מי שנתן לי את היום, ייתן לי גם את המחר'. לכן המציא להם הבורא יתברך פך שמן שהספיק רק עבור יום אחד בכדי שידאגו מה יהיה מחר, וכך יגיעו להכרה כי מי שנתן להם את כד השמן ליום אחד, ייתן להם שמן גם לשמונה הימים הבאים, ולא ישכחו מי נתן להם את אותו כד שמן.

חנוכה זהו החג שמתגלה בו האור השמימי הגנוז. ומהי ההכנה הנכונה לחג? בכל מצב שבו מתעוררת אצלך מידה, בין בין אדם לחברו ובין בין אדם לקוננו, מתגלה אז אור הגנוז בקליפת המציאות. ועבודתנו היא לקלף את שכבת הטומאה ולגלות את אור שבעת ימי בראשית. וזאת ההכנה הטובה ביותר לחג האורות.

לאחד החברים לא נדלקו נרות החנוכה, או נכבו לאחר כמה דקות במקרה הטוב.

לא הועילו כל המאמצים והעצות המדופלמות של הידידים והחברים, ניסה להוסיף שמן או לשנות פתילות, אך ללא הועיל. עגמת הנפש הייתה רבה.

לאחר שיחה עם חברו חידש - "כבתה אין זקוק לה", פירוש כי אף אם אנו נמצאים במצב שאיננו חפצים בו, ואנו בטוחים כי זה אינו המקום המתאים עבורנו, אף על פי כן אין צריך להדליק שוב אלא נאמין כי זהו המקום אותו ייעד לנו הבורא יתברך.

אחד

מבני

החבורה

די פינטע'ל פון ד'חבורה

אנו לא 'צריכים' את הבורא,

אנו לא 'רוצים' את הבורא,

אנו חייבים את הבורא!

כי אין לנו דרך אחרת...

(ר' מיכאל אלבוים שליט"א)

הוצאות העלון נתרמו על ידי הרה"ח ר' אהרן לייזרזון שליט"א להצלחה בכל העניינים.

להערות והארות:

SH0583221530@GMAIL.COM או בטל': 0583221530